

Alice
CLAYTON

Regina frumuseții

Bocănilă #4

Traducere din limba engleză de
Greta Iacob

Editura Paralela 45

Capitolul unu

Patru săptămâni mai târziu în San Diego

— Iar în seara asta ridic paharul în cinstea celei mai frumoase fete din lume – fiica mea, Chloe Patterson. Și în cinstea viitorului ei soț căruia îi spun: ai grijă de ea! Altfel, știu eu niște tipi...

Simțeam că-mi ard obrazii cât tata a ținut acest toast pentru mine și logodnicul meu – „viitorul soț” pe care tocmai îl amenințase în fața celor 50 de participanți la repetiția pentru nunta noastră. L-a amenințat într-un fel absolut acceptabil, desigur, așa cum se obișnuiește să-l tachineze tatăl miresei pe bărbatul care îi ia fata pentru totdeauna. Și toată lumea a râs împreună cu mine, ridicând paharele.

Viitorul meu soț, Charles Preston Sappington, s-a ridicat, a dat mâna cu tata și l-a bătut pe umăr binevoitor. Să fi fost oare bătaia asta pe umăr ceva mai puternică decât era necesar? Da. Să fi fost oare amenințarea atât de afabilă pe cât a făcut-o tatăl meu să sune? Nu.

Am surprins privirea tatei, care mi-a tras cu ochiul. Am chicotit tare, iar mama și-a dat ochii peste cap, gest care în cazul ei era cel mai sonor din încăpere. *Orice* încăpere! Mai ales când se afla în aceeași încăpere cu tata.

Ușurată că mă puteam întoarce la ce aveam în farfurie, am simțit mâna lui Charles pe ceafă. S-a aplecat asupra mea, apăsându-și absent buzele pe creștetul capului meu.

— Mă duc să salut familia Nickerson; mă întorc imediat, mi-a șoptit. Sărutul meu a rămas în aer, căci el o zbughise deja să mai strângă niște mâini, iar când am întors capul, am văzut că mama ne urmărea.

— Nu crezi că ar trebui să mergi și tu cu el, draga mea? m-a întrebat ea, uitându-se la logodnicul meu care ne măgulea invitații.

Măgulea invitații la repetiția nunții noastre!

— Nu neapărat. Ai încercat sufleul de anghinare? E delicios, i-am răspuns, ducând furculița la gură.

— Nu crezi că ai mâncat destul, draga mea? Rochia de mireasă abia dacă te încapă.

I-a făcut semn unui ospătar să-mi ia farfuria din față.

Am zâmbit resemnată, lăsând furculița să cadă cu zgomot pe farfuria, ceea ce a făcut-o pe mama să ridice din sprânceană.

— Scuze, am îngăimat, tamponându-mi delicat buzele cu șervetel pe care apoi l-am împăturit la loc și l-am așezat în poală.

— Of, mai las-o în pace, Marjorie, că se mărită! Las-o să se bucure de seara asta! Așa, înainte de marea despărțire, a tachinat-o tata.

Mie mi-a scăpat un chicotit, iar mama s-a înroșit toată pe gât.

— Sincer, Thomas, chiar nu cred că e potrivit s-o tachinezi așa, cu o zi înainte de nuntă. Și ce-a fost toastul ăla? *Știi tu niște tipii?* Și cine sunt tipii ăștia, mă rog? Contabili? Conțopiști?

Divorțat de șase ani după 22 de cicăleală, tatei nu-i plăcea nimic mai mult pe lume decât s-o scoată pe mama din sărite. Iar ea mușca momeala de fiecare dată.

Dar de data asta, mama ne-a surprins pe amândoi, ridicându-se de la masă:

— Chloe, du-te lângă Charles. N-ar trebui să stea singur de vorbă cu toți invitații, a cloncănit ea, îndepărtându-se fără să-l mai învrednicească pe tata cu vreo privire.

Înaltă, maiestuoasă și pătrunsă până-n măduva oaselor de rolul ei de mamă a miresei, s-a amestecat cu naturalețe printre invitați, asigurându-se că ospătarii erau atenți să nu lipsească nimănui nimic. Era gazda

perfectă, sarcină care ar fi trebuit să cadă în seama mea. Sincer vorbind, eu îmi doream încă o porție din acel afurisit sufleu de anghinare.

Am tras cu ochiul la farfuria tatei, iar el mi-a împins-o peste masă, zâmbind. I-am întors zâmbetul, apoi am devorat sufleul.

— Și, ești pregătită pentru mâine? m-a întrebat el plimbându-și privirile prin salon.

De peste tot se auzeau plezanterii, conversații și râsete discrete și politicoase. Cincizeci dintre prietenii și rudele noastre foarte, *foarte* apropiate. Iar asta era numai repetiția. La nunta de a doua zi erau invitate patru sute (patru sute!) de persoane din tot sudul Californiei, petrecerea urmând să aibă loc la unul dintre cele mai elegante cluburi din San Diego. Eram de ani de zile membrii acestui club, iar când s-a finalizat divorțul părinților mei, mama a avut grijă să fie limpede pentru toată lumea că de-acum acesta era numai teritoriul ei. Iar tata a fost obligat să plătească taxa anuală de membru. Pensie de întreținere.

— Așa cred, am suspinat, întrebându-mă pentru a nu știu câta oară de ce suspinam de fiecare dată când mă întreba cineva ceva despre nuntă.

Tata a observat.

— Fetița mea? a spus întrebător și am văzut că un val de îngrijorare îi întunecă figura frumoasă.

— Mai bine mă duc să stau de vorbă cu familia Nickerson, i-am răspuns, căci tocmai o văzusem pe mama privindu-mă dezaprobator tocmai din cealaltă parte a salonului.

Mama avea intenții bune. Și apoi, totuși, era repetiția nunții mele – *ar fi trebuit* să mă bucore să aud urările de bine ale tuturor. Mi-am repetat asta de mai multe ori în gând până am parcurs distanța dintre masa din colț și zona din mijlocul restaurantului, unde viitorul meu soț mă aștepta cu mâna întinsă. Am arborat o expresie de fericire și sinceritate care, cu aproape doi ani în urmă, îmi adusese titlul de Miss Golden State. Charles, cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, mi-a zâmbit. I-am zâmbit și eu și l-am lăsat să mă prindă de talie și să mă integreze fără niciun efort în conversație.

Am zâmbit. Am dat din cap. Zâmbit. Dat din cap. Râs. Zâmbit. Dat din cap. Oftat.

Am avut un moment de respiro ceva mai târziu în cursul serii, după servirea cafelei și după ce s-au încheiat interminabilele toasturi (cum de mai are cineva ceva de spus a doua zi, dacă toate toasturile s-au rostit la repetiția nunții?), iar invitații au început să se pregătească de plecare. Mama era gazda perfectă – zâmbea și dădea din cap la fiecare compliment ce i se făcea pentru încântătoarea ei fiică, pentru încântătorul cuplu, pentru seara încântătoare... Grrrrr! Să zâmbească și să dea aprobator din cap erau atuurile ei!

Avea o grație pe care eu nu o aveam în mod natural, deși o puteam imita foarte bine. Ca dovadă, felul cum am zâmbit și-am dat din cap mai devreme, când, timp de 20 de minute, s-a dezbătut care este cea mai bună firmă de tuns peluze din oraș. Pentru că peluzele trebuie menținute cât mai verzi, chiar și când e secetă, știți? Sau felul cum am zâmbit și-am dat din cap cât timp doamna Snodgrass a tot turuit despre o carte picantă de care vorbea toată lumea, dar pe care n-ar fi recunoscut nimeni că a citit-o, deși știam prea bine că o citiseră toate femeile prezente. Am zâmbit și am dat din cap chiar și când domnul Peterson ne-a ținut o predică despre imigrația ilegală, deși știam sigur că bona lui nu avea viză de ședere. Sincer, uneori simțeam că am capul cât o baniță. Dar antrenamentul pentru concursurile de frumusețe a dat roade și am putut să zâmbesc și să dau din cap ore în șir, arătându-mă tot timpul interesată, arătându-mă tot timpul amabilă, arătându-mă tot timpul drăguță.

Dar în capul meu nimic *nu* era atât de roz. În capul meu mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă aș sări pe o masă și aș începe să urlu. Care ar fi reacția celorlalți? Ar tresări? Ar fi oripilați? S-ar amuza? Cât de repede m-ar da cineva jos de pe masă și cât de repede s-ar întoarce toată lumea la cafele?

De țipetele din mintea mea m-a salvat tot mama care făcea pentru a doua oară turul restaurantului.

Capitolul șase

— Chloe, ce mult mă bucur să te aud – chiar mă întrebam ce mai faci!
a spus Clark.

— Toate bune și frumoase. Îmi pare rău că n-am apucat să ne vedem
mai mult când ai venit pentru nuntă.

— Nicio problemă, aveai multe pe cap atunci. Ce mai e prin San
Diego?

— Bănuiesc că e totul bine, dar acum sunt în Monterey. M-am mutat
aici, de fapt.

— Sfinte Sisoe!

Aproape că-l auzeam cum procesează informația. Câteva clipe mai
târziu a spus:

— Bun, dar spune-mi cum s-a întâmplat treaba asta.

De vărul meu mă despărțeau doar câteva luni și în copilărie am fost
frați de cruce. Când eram mică îmi petreceam vara în Mendocino cu
familia lui – asta până când mama a simțit chemarea concursurilor de
frumusețe și am început să ne petrecem verile umblând de colo-colo, prin
California, ca să mă înscrie la toate concursurile posibile și imposibile.
Cu timpul, eu și Clark ne-am cam înstrăinat, dar o reuniune de familie
din timpul ultimului an de liceu ne-a readus împreună și ne-a reapropiat.
Fiind amândoi singuri la părinți, am fost lipsiți de legătura aceea specială
dintre frați, astfel că am devenit frați onorifici unul pentru celălalt.

Cu câteva săptămâni înainte de nuntă, i-am făcut o vizită și am dat glas unora dintre temerile mele, pe care până atunci le ignorasem ca fiind niște anxietăți firești. Clark m-a ascultat – mereu a fost un bun ascultător. Și chiar dacă atunci încă mai eram convinsă că trebuie să mă căsătoresc, el a fost unul dintre puținii care a înțeles de ce n-am putut merge până la capăt.

Tot atunci am cunoscut-o și pe Vivian, sau Viv, cum îi plăcea ei să i se spună. Mare figură! Cam necizelată, dar părea să fie persoana potrivită pentru Clark cel serios și cam rigid. Se pare că seara de după plecarea mea din Mendocino a fost seara decisivă pentru ei – de-atunci sunt împreună. Din câte spune Clark, ea e languroasă ca o pisică. Și deja locuiesc împreună. Îmi amintesc că m-a sunat să-mi spună.

— *Stai puțin, ce? Vă mutați împreună? am întrebat incredulă. Dar n-au trecut nici măcar... Fluturi!, chiar sunt varză la matematică. N-a trecut prea mult timp.*

— *Așa-i, dar de fapt asta-i foarte bine.*

— *Dacă ești sigur că asta vrei, l-am avertizat eu, căci nu doream să ajungă cu inima frântă.*

Vărul meu e un tip bun, blând și foarte de modă veche când vine vorba de iubire. Mai puțin la faza cu „trăitul în păcat”.

— *Chlo, m-ai văzut pe mine vreodată să fac ceva impulsiv?*

— *Nu, chiar niciodată.*

— *Exact de-asta o fac acum – așa că bucură-te pentru mine și-atât.*

A râs, iar entuziasmul din glasul lui m-a convins. Chiar părea fericit. Acum îmi spunea:

— *Învățăm să punem murături! Vivian încearcă să înțeleagă cum să urmeze rețetele mătușă-sii Maude, mai ales celebra rețetă pentru castraveci. Bucătăria noastră e plină de castraveți și borcane și sunt convins că duhnim amândoi a oțet.*

— *Păi, dacă asta o face fericită..., am râs, știind cum e vărul meu.*

Era genul de bărbat care ar fi făcut orice pentru femeia pe care o iubea. Chiar și să pută a dressing de salată.

— Destul despre noi, spune-mi ce faci tu în Monterey. Mă bucur să știu că ești în jumătatea mea de stat.

— Știi! Trebuie să veniți în vizită să ne vedem. Îți amintești de organizația aceea din Long Beach de care ți-am vorbit? Our Gang?

L-am pus la curent cu tot ce făceam și, în timp ce-i povesteam, mi-am dat seama că făcusem foarte multe într-un timp foarte scurt. Clark era interesat de adăpost și impresionat de cât de multe lucruri reușisem deja. Era la fel de îngrijorat ca tata în privința câinilor agresivi, dar per total era încântat.

— Știi, Viv chiar zicea c-ar vrea un câine... a murmurat el.

— Imediat ce vom avea câțiva gata de adopție, te anunț.

Mă entuziasma gândul că adăpostul începea să devină real. Că era ceva al meu, ceva pentru care muncisem din greu.

Niciodată nu prea mi-am bătut capul cu ce aveam să fac când voi fi mare. Știu că e ciudat, dar totul părea atât de predeterminat. Nu e nimic în neregulă să fii soție și mamă, dacă e alegerea ta. Dar numai câteva dintre colegile mele de școală râvneau la statutul acesta. Abia așteptau să aibă copii și să întemeieze o familie. Drumul lor era drept și erau sincere cu ele însele.

Dar majoritatea celorlalte colege... Am avut întotdeauna impresia că se grăbeau să înceapă o viață de familie crezând pur și simplu că le așteaptă o viață bună. Și, credeți-mă, când ești tânără și frumoasă, sute de bărbați sunt interesați să te aibă la braț. Ba chiar și să te ia de soție. Acesta era obiectivul – și apogeul. Căsătoria nu era decât un mijloc în vederea atingerii lui.

Eu speram să mă căsătoresc cu un bărbat pe care îl iubesc. Iar acum, auzindu-l pe Clark cum vorbește despre Viv, i-am mulțumit din nou stelei mele norocoase că am intrat în panică în dimineața aceea și am fugit de la nuntă. Poate că într-o bună zi mi se va face și mie poftă de castraveți murați și îmi plăcea să cred că pofta asta o voi avea alături de un bărbat care ar vrea să învețe cum se pun murăturile. Charles le-ar fi

cumpărat, pur și simplu. Nu e nimic rău în asta. Dar eu îmi doream ceva un pic mai „de casă”.

La sfârșitul discuției cu Clark, am căzut de acord să-l țin la curent cu privire la un posibil cățel numai bun pentru ei, iar el a fost de acord să mă țină la curent cu aventurile lor. M-am lăsat pe spătarul scaunului din colțul unde luam micul-dejun și, cu cana de cafea în mână, m-am gândit ce aș vrea să mănânc de dimineață. În ultima vreme tot cumpărasem gogoși și nu-mi scăpase faptul că deja mă cam țineau pantalonii.

M-am dus la frigider și am început să răscolesc pe-acolo, hotărâtă să-mi fac o omletă. Abia începusem să tai ceapă, că am auzit o mașină parcând. Mă obișnuisem cu muncitorii care veneau la orice oră din dimineață, dar și duminica? Dându-mi seama că încă sunt în cămașa de noapte, mi-am strâns repede halatul pe mine, pe care m-am bucurat că-l îmbrăcasem când am văzut apărând de după colț camioneta Spitalului Veterinar Campbell. Până să mă dezmeticesc, l-am văzut pe Lucas coborând din mașină, îmbrăcat în niște blugi vechi și cu un tricou pătat de vopsea și ținând în mână o găleată cu materiale de zugrăvit.

I-am făcut cu mâna pe geamul de la bucătărie, iar el s-a apropiat.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat prin plasa de țânțari.

Lucas a ridicat găleata.

— Mi-ai spus că ai nevoie de ajutor la zugrăvit, așa că m-am prezentat.

— Dar nici măcar n-am luat micul-dejun!

— Perfect!

A lăsat găleata jos, în curte, și a zâmbit.

— Mor de foame!

— Vai de sufletul meu! am mormăit pe sub mustață și i-am arătat ușa din față.

Mergând spre ușă, l-am văzut urmându-mă de partea cealaltă a pereților casei și fiecare fereastră îmi permitea să mai trag o dată cu ochiul la acest tip periculos de atrăgător. Am strâns și mai tare halatul pe mine și am deschis ușa.